

D'aleshores ençà

Potser no érem tan rucs

Sembla que ara Dalí ja no té bona audiència. Les seves ximpleries no ens fan tanta gràcia. Les trobem anacròniques, amb regust d'oli ranci.

Tan satisfets com n'hem estat! Quan ningú no ens mirava la cara, els de fora eren mala sang, envejosos, i nosaltres la reserva d'Occident, i els de dins, però més enllà, no ens volien ni batejar perquè havíem estat infidels, que n'era, de bonic, que un espanyol, que, a més a més, havia nascut aquí per casualitat, es passejés pel mon despertant admiracions i deixant-los àdhuc bocabadats amb les seves ximpleries genials...! Genials, sobretot, perquè no enteníem res. Érem tan rucs...

Ara, ens adonem que no hi havia res a entendre. Que, potser, no n'érem tant, de rucs, que ens ho havien fet creure...

Després es va fer necessari de tornar-nos la sardaneta i la barretina, perquè calia donar la nota floklòrica-turística i justificar allò de ser una nació amb gran diversitat, i Dalí va accentuar el deix català quan parlava. Ja ens podíem sentir contents. Fins i tot ens va portar aquí grans personalitats a menjar seques amb botifarra. Donava la nota frívola, però gens perillosa al règim que mai no ha sabut riure. I, a més a més, ens regalà un museu. Dalí és de Figueres. Ho sentim com si ho diguéssim a l'inrevés: Figueres és de Dalí. Què passa ara?

Que ens adonem com és, i, clar, només de pensar que n'hem pogut alguna vegada estar satisfets, ens avergonyim i volem fer pagar-li a ell les nostres debilitats. Es el cap de turc ideal.

El que passa és que mai no ha estat el símbol de res. Mai no ha recollit les aspiracions de nosaltres com a poble, encara que, de primer, ens hem fet la il·lusió que sí, entre altres raons perquè tampoc no s'ho ha proposat. Ha estat un "senyor llest", simplement.

En el temps de la República, era un republicà furibund; en el temps de la ignorància, s'ha fet passar per visionari; a l'hora de la repressió, ha jugat a franquista; ara que ve el temps de l'afirmació d'identitat, ara és català com el que més: un llest, que juga la carta de l'oportunisme.

La cosa certa és que com a pintor val; és un excel·lent dibuixant quan vol, i com a home... un ximple. Un pobre ximple.

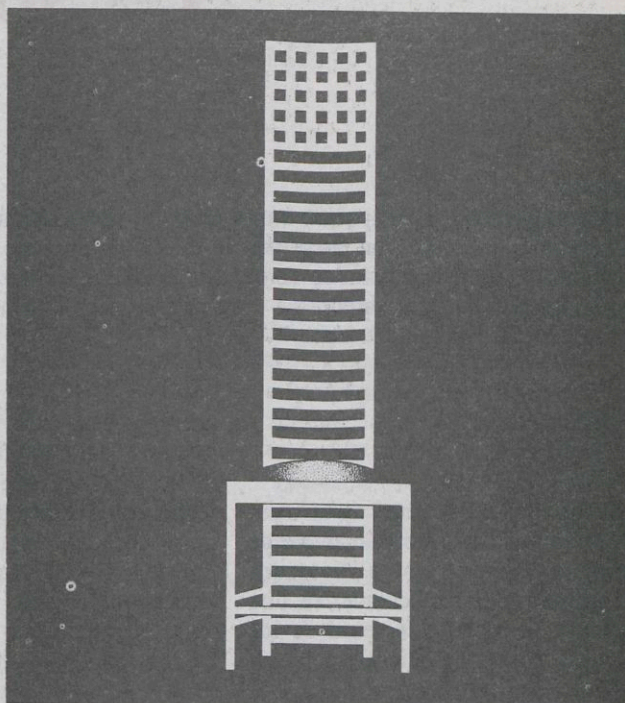
Sortosament, se n'ha anat l'hora de mites, de grans personalitats, a les quals hem de perdonar tot. El mite ha caigut, perquè era inconcient. I, com deia Machado, per molt que valgui un home, mai no tindrà tan valor com ésser home. I ja ho veiem que en resta, de l'home.

Carme Mínguez i Fusté

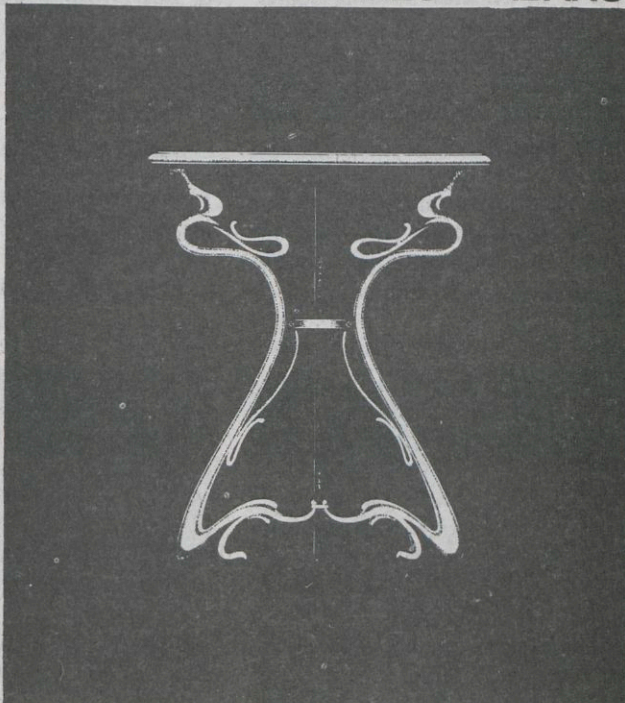
DOBLE EXPOSICIO COL·LECCIO

C.R. MACKINTOSH

LE CORBUSIER

RECORDS FIGUERES ABANS

OBJECTES RECOLLITS PER EN JOSEP Mª JOAN ROSA

canaleta

inauguració:

29 d'abril a les 19'30 hores
fins el 29 de maig del 77

lloc:
c/sant llàtzer, 60 figueres